

16.

Sàigòn, thứ Năm 17/4/1980

Đoàn trở lại Sàigòn sau 11 ngày hát dài lê thê, có Đan đến đón tại bến. Lòng thật nhiều rung động, tôi kể ríu rít cho Đan nghe những câu chuyện vô bổ trong chuyến đi. Đổi lại, ánh mắt rộng lượng của Đan đã đủ nói lên với tôi tất cả tình yêu đậm thắm.

Trong khung cảnh thân thiết trên căn phòng lộng gió, ngồi đối ẩm nhau, Đan kể:

"Những ngày em đi, trở lại căn phòng này, nhiều đêm anh nghe lòng vô cùng trống rỗng. Hình ảnh em chiếm ngụ khắp nơi để anh phải nghĩ, té ra chỉ mới vài bữa vắng em mà còn như vậy, huống hồ ngày nào xa nhau hẳn, anh sẽ ra sao?"

Nơi người đàn ông 41 tuổi dày dạn sống này, tôi không ngờ có lúc còn phô bày được cả một tình yêu với những hương vị chân tình như vậy. Tôi không biết từ đâu lại có nơi anh điều ấy, và cái gì từ tôi đã tạo nên trong Đan tâm tình đó? Nhiều lúc anh bảo tôi có quá nhiều nét xấu làm anh thất vọng, vậy mà những nét xấu này vẫn không ngừng làm tăng trưởng tình yêu trong anh.

Đan nói đến bản chất tôi rồi kết luận:

"Những ngày qua em hẳn nhận ra rằng anh có khuynh hướng tàn nhẫn với em? Bao nhiêu người đàn ông đi trước đã làm hư em rồi với những tầng bậc không thật của họ. Bây giờ là anh. Em hãy tưởng tượng hình ảnh này: *anh lôi tuột em từ trên đỉnh dốc xuống, dìu cho ngất ngư một lần rồi mới lôi em lên và tự tay anh săn sóc từng chút một các vết thương trên em.*"

Đan cười:

"Đỉnh dốc chính là *những kiêu ngạo hư hỏng mà các người đàn ông đi trước đã làm ra cho em*, khiến em một đời không bình thường ý nghĩ về hai chữ Hạnh Phúc. Và các vết thương là điều *'nhận chân ra sự thật hư hỏng một lúc nào đó của em'*. Quả là anh tàn nhẫn nếu hành xử với em đường lối ấy, nhưng mà khi nào các vết thương do chính tay anh săn sóc đã lành lặn hẳn thì bấy giờ em mới trọn vẹn là của anh."

Tôi thật ngạc nhiên vì hình ảnh đưa làm ví dụ của Đan.

Lại nghe Đan tiếp:

"Cạnh bên quá nhiều tật xấu của em, em cũng còn có quá nhiều điểm dễ thương chân thật, mà điểm dễ thương nhất là trong tình yêu, em tạo được sự tin tưởng cho người đàn ông rằng em ước mơ thật sự một cuộc đời bình yên không sóng gió. Chính vì vậy mà em làm anh xúc động và cứ mãi suy nghĩ theo em. Trong đời, chưa từng có người đàn bà nào (kể cả mẹ Thảo) chi phối anh được nhiều như với em vậy." []

Bình Chánh, thứ Sáu 18/4/1980.

Ba ngày hát Bình Chánh, xe đoàn đưa rước mỗi đêm.

Những ngày hôm nay, hạnh phúc thật đơn giản mà không là quay quắt đau xót như trong bao thời gian cũ. Tôi hưởng thụ từng chút các cảm xúc, ý thức rằng mình đang được tắm trong làn nước mát tình yêu bằng môi, bằng mắt và cả vòng tay ôm của Đan.

Đêm đêm, Đan vẫn theo tôi đến đoàn, đợi chờ tôi làm việc, thái độ kiên nhẫn lặng lẽ.

12 năm qua, tình yêu đối với tôi chỉ là sự nối kết của bao sản phẩm dồn dập, bao quay quắt điên đảo đến trở thành một dấu ấn khắc nghiệt sợ hãi. Vậy mà bây giờ trong suốt 7 tháng, điều vừa nói không được chứng nghiệm. Tôi có hạnh phúc, nhẹ nhàng tràn đầy đến nỗi nhiều lúc đâm ra lãng phí. Tuy nhiên, tức thì ngay sau những khi "lãng phí" đó là sự ý thức thật nhanh rằng "những ngày hôm nay chính là nỗi ước mơ tôi vẫn đi tìm suốt một đời qua".

□

Sài Gòn, thứ Hai 21/4/1980.

Đoàn nghi hát đêm nay.

Trong cuộc rượu uống với nhau tại phòng, chúng tôi cùng phân tích mọi vấn đề xoay quanh định mệnh và cá tính tôi. Lúc sau này nhận biết ra một điều rằng Đan là người đàn ông có lòng ghen dữ dội nhất trong số những người đàn ông tôi từng gặp, nhưng nỗi ghen này đã bị lòng kiêu hãnh và sự hiểu biết chìm xuống để biến thái thành sự tự dằn vặt được chế ngự tối đa.

Tôi không rõ trước khi gặp tôi, cá chất ấy có hay không nơi Đan, nhưng nhận xét rằng, trong cuộc sống với tôi, tình yêu càng tăng thì Đan hình như có khuynh hướng đả phá hoàn toàn mọi cái gì thuộc quá khứ tôi, đả phá tận cùng mọi ý niệm tốt đẹp về tình yêu và đàn ông mà 12 năm qua tôi ghi giữ. Đan hay đưa ra những lời lên án nặng nề, sắc bén đến nỗi nhiều lần tôi phải bưng kín hai tai kêu lên rằng quá sợ hãi các cuộc trò chuyện như vậy.

Đêm nay cũng y hệt. Câu chuyện rất thú vị khi có nhiều lần nghe Đan đang hăng say đả phá một mối tình cũ nào đó của tôi thì tôi bật thốt:

"Em chịu thua Đan. Mình ngừng lại đây vấn đề này đi!"

để Đan phải gật đầu:

"Hôm nay em dễ thương lắm, không ngoan cố bướng bỉnh như những lần trước."

Vậy mà vẫn không xong, câu chuyện vẫn hồng như mọi lúc khác.

Vừa pha cho tôi cốc *café*, Đan vừa hăng hái nói về đề tài "đứa con" trong cuộc đời tôi. (Những điều này tôi nghe trong trạng thái mơ hồ nửa thức nửa ngủ.)

Chợt có một câu Đan nói:

“Anh tin chắc rằng đầu em có làm vợ anh năm, bảy năm, và mình đã có con với nhau chẳng nữa thì *em cũng vẫn sẽ ngoại tình nếu có dịp!*”

Tôi bỗng choàng tỉnh vì ngạc nhiên quá độ.

Té ra điều này ám ảnh Đan nhiều đến nỗi *chẳng thể nào tin được rằng tôi là con người rất chung thủy, đức tính đầu tiên trong tình yêu tôi đòi hỏi phải có.*

Từ đâu khiến anh nghĩ vậy?

Bất thần Đan kết thúc câu chuyện:

"Lịch sử đưa con vẫn tái diễn và tái diễn một cách rập khuôn hết người đàn ông này sang người đàn ông khác, nên anh quyết lòng không bao giờ có con với em."

Tôi bật nhồm dậy như bị kim châm, hỏi lại, thì Đan bình tĩnh lặp lại câu vừa nói. Trái tim tôi đau nhói đến không ngờ. Đề tài "đưa con" đã nhiều lần được tôi tâm sự cùng Đan một cách tha thiết. Tôi không biết Đan có hiểu không, hay là cố tình hiểu sai đi để thỏa mãn nỗi ghen nào đó trong nội tâm?

Đêm nay, khi nghe Đan xác định đến hai lần câu đã nói thì tôi bật lên câu đáp:

"Đan quyết tâm không bao giờ muốn có con với em thì chính em sẽ là người giữ ý nghĩ ấy trước tiên."

Rồi lật trang nhật ký một lần đã viết:

"Bấy lâu, trong các câu chuyện, Đan vẫn hay mĩa mai sự việc đưa con mơ ước của tôi, cho là bị sỉ nhục khi tôi cũng lại mơ với Đan điều đó. Nhưng Đan không bao giờ hiểu rằng với tôi, đưa con không chỉ là kết quả của sự kết hợp giữa hai thân xác, mà chính là biểu tượng xúc động cho 'một sự dừng lại'; một kết tụ sau cùng của bao nhiêu tình hoa trong suốt 12 năm qua tôi gặt hái; là cái hạnh phúc cuối đường trong một định mệnh sôi nổi, là mảnh khăn mềm lau khô giùm bao giòng nước mắt lẻ loi..."

tôi xé toang đi.

Tiếng giấy rít lên trong sự tĩnh mịch của đêm làm tâm tư thêm nhức nhối.

Và hình như nơi Đan cũng có tâm trạng ấy.

Chúng tôi bắt đầu nói những lời dằn xé nhau. Tôi nhìn thấy sự đau khổ nơi Đan khi càng lúc tôi càng xé nhiều hơn những trang nhật ký cũ. Thái độ Đan quay cuồng hốt hoảng. Cho đến lúc Đan cầm lên quyển album của tôi, lật đến trang có tấm hình anh Ngọc và dọm xé thì tôi giật lại, kêu to:

"Em nghĩ là Đan chưa đến nỗi bất lịch sự như vậy."

Đan gật:

"Đúng! Anh thử em và biết những cái gì quý báu của hiện tại chúng mình sẽ bị em dễ dàng hủy diệt. Còn những gì quá khứ, em nâng niu yêu dấu bằng trọn cả trái tim!"

Đột nhiên tôi nghe rã rời toàn thân, bao nhiêu sức khỏe như bay đi mất trọn. Và cũng đột nhiên nghĩ đến anh Ngọc giờ này đang ở Dalat cùng vợ con, nghĩ đến sự thủy chung trong tình yêu tôi gìn giữ như một báu vật suốt 12 năm qua quả thật là ngu xuẩn. Và nghĩ đến Đan với hiện tại đang hoài mong từ tôi một hạnh phúc nho nhỏ... Mọi điều nghĩ ngợi này khiến tôi lảo đảo nên tôi vụt xé toang tấm ảnh anh Ngọc thành từng mảnh vụn, vừa xé tôi vừa trầm giọng:

"Không phải em hủy diệt hình ảnh người đàn ông ấy cho thỏa lòng ghen của Đan, mà Là em hủy diệt cái ý niệm tốt đẹp sau cùng về Tình Yêu và Lòng Chung Thủy trong em."

Bức ảnh bị xé đã là cú chót đẩy tâm hồn tôi xuống hố. Trong tôi như có tiếng nổ lớn. Tôi đâm thấy mình thật bơ vơ trợ trợ. Nên chối từ vòng tay Đan, quay mặt vào vách trong giấc ngủ chập chờn đau khổ trọn một đêm.

□